

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 21 listopada 2019 r. w sprawie T-727/18, ZW / EBI, wniesione w dniu 29 stycznia 2020 r. przez ZW

(Sprawa C-50/20 P)

(2020/C 348/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ZW (przedstawiciel: T. Petsas, dikigoros)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)

Postanowieniem z dnia 3 września 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) stwierdził, że odwołanie zostaje w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne, a w części oddalone jako oczywiście bezzasadne i obciążył wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 8 maja 2020 r. – NE / Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

(Sprawa C-205/20)

(2020/C 348/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NE

Strona przeciwna: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Przy udziale: Finanzpolizei Team 91

Pytania prejudycjalne

1) Czy określony w art. 20 dyrektywy 2014/67/UE ⁽¹⁾ oraz interpretowany w postanowieniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-645/18) ⁽²⁾ i Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 i C-494/19) ⁽³⁾ wymóg proporcjonalności kar stanowi przepis dyrektywy mający bezpośrednie zastosowanie?

2) Na wypadek udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy wykładnia prawa państwa członkowskiego zgodnie z prawem Unii umożliwia i wymaga, aby sądy i organy administracyjne państwa członkowskiego uzupełniły mające zastosowanie w niniejszej sprawie krajowe przepisy karne o kryteria proporcjonalności ustalone w postanowieniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (C-645/18) i *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 i C-494/19) bez ustanowienia nowego przepisu krajowego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. 2014, L 159, s. 11).

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2019:1108.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2019:1103.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 kwietnia 2020 r. w sprawie T-571/17,
UG / Komisja, wniesione w dniu 9 czerwca 2020 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-249/20 P)

(2020/C 348/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: UG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (ósma izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r., wydanego w sprawie T-571/17, UG / Komisja;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: przeinaczenie okoliczności faktycznych (pkt 64–71 zaskarżonego wyroku)

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przeinaczenie podlega kontroli Trybunału, jeżeli ocena istniejących dowodów wydaje się oczywiście błędna. Takie przeinaczenie musi w sposób oczywisty wynikać z dokumentów znajdujących się w aktach.

W pierwszej części zarzutu Komisja podnosi, że konkluzji Sądu, zgodnie z którą organ upoważniony do zawieranie umów (OUZU) wyznaczył UG zbyt krótki termin na zaradzenie nienależytemu wykonywaniu obowiązków zawodowych, zaprzeczają dowody zawarte w aktach sprawy. OUZU nie wymagał od UG spełnienia wszystkich celów określonych w sprawozdaniu z oceny za 2015 r. oraz przywrócenia w ciągu trzech miesięcy relacji opartych na zaufaniu ze swoimi współpracownikami.

Zgodnie z drugą częścią zarzutu, Sąd niesłusznie skoncentrował swoje badanie na kwestii nieusprawiedliwionych nieobecności i nie uwzględnił powtarzającego się charakteru kilku aspektów nienależytego wykonywania obowiązków zawodowych, stwierdzonych w decyzji z dnia 17 października 2016 r. i w piśmie z dnia 8 września 2016 r.